

Greetje van den Berg

Op weg naar Walter

Greetje van den Berg

Op weg naar Walter

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561142

ISBN e-book 9789020561159

NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Auteursfoto Femke Koning

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke
en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de
papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij
zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Zestig jaar!

De zes en de nul stonden op alle ballonnen waarmee de tuin van het restaurant was versierd, ze stonden op het bord voor de ingang, ze stonden zelfs op het shirt dat Jasmijn vanmorgen van haar kinderen had gekregen en dat ze meteen over haar mooie, donkerblauwe jurk moest aantrekken. Een knalroze shirt, voorzien van een stokoud dametje achter een rollator en daarboven een verkeersbord met zestig jaar erop.

Alsof haar kinderen bang waren dat Jasmijn haar nieuwe leeftijd zou vergeten.

Een leeftijd waar ze helemaal niet naar had uitgekeken. Voor haar betekende die zestig dat ze aan het laatste stuk van haar leven was begonnen.

De goedbedoelde clichés dat ze wel negentig of zelfs vijfennegentig kon worden, net zoals haar vader, namen dat gevoel niet weg.

Ze had deze dag liever niet willen vieren en toch was het nu uitbundig feest in de grote tuin van een restaurant waar ze vroeger vaak met haar man Frans uit eten was gegaan.

Er waren veel meer mensen gekomen dan ze had verwacht. Haar familie natuurlijk, enkele vrienden met wie ze af en toe nog contact had, maar ook vrienden die ze al jaren niet had gezien. Ze waren bevriend geweest in de tijd dat Frans nog leefde. Na zijn begrafenis hadden velen van hen beloofd dat ze naar haar zouden blijven omkijken. Dat omkijken had er meestal uit bestaan dat ze haar uitnodigden om eens langs te komen.

In het begin had ze echt haar best gedaan, maar ze voelde zich

al snel te veel. Bovendien moest elk initiatief van haar komen.

Uiteindelijk had ze het erbij laten zitten.

Het leek niemand op te vallen.

Bijzonder dat haar kinderen al die mensen nu een uitnodiging hadden gestuurd en dat ze waren gekomen en haar hadden gefeliciteerd alsof ze elkaar gisteren nog hadden gezien.

Haar zoons glunderden, blij met het grote aantal aanwezigen.

Goed bedoeld, al waren ze daarmee volkomen voorbijgegaan aan haar wens om niets bijzonders te doen.

‘Je vijftigste verjaardag heb je vanwege pa niet kunnen vieren,’ had haar middelste zoon Jelle betoogd. Sytze, de oudste, vulde aan: ‘Je verdient een prachtig feest. Je staat altijd voor ons klaar om op onze kinderen te passen. Nu mag jij weleens in het zonnetje worden gezet.’

Maurits, het nakomertje van de drie, had zwijgend geknikt. Hij zei nooit veel. Meestal paste hij zich aan.

Net zoals zij altijd deed.

Zoals ze dit keer ook had gedaan. Juist zij wist als geen ander dat ze dankbaar mocht zijn dat ze deze verjaardag vandaag kon vieren. Voor haar man Frans was dat niet weggelegd. Twee dagen na haar vijftigste verjaardag overleed hij aan de gevolgen van uitgezaaide longkanker. Hij was nog maar tweeënvijftig.

Automatisch gleden haar ogen naar haar oudste zoon die zich leek te verbeelden dat hij de supervisie over het personeel van het restaurant had. Ze had gezien hoe hij zich de hele middag overal mee bemoeide en nu stond hij druk gebarend met de kok te praten die voorbereidingen trof voor de barbecue. Sytze was het evenbeeld van zijn vader.

Hij had dezelfde rijzige gestalte, hetzelfde krullende, donkerblonde haar en ook in zijn zelfverzekerde houding zag ze Frans. Zijn donkerblauwe ogen waren identiek en hij kon net zo afkeurend kijken als Frans vaak deed.

De geur van de barbecue dreef inmiddels door de tuin.

Ze had het getroffen met het weer.

Hoeveel mensen hadden dat vandaag al tegen haar gezegd? Het was eind mei, maar deze zaterdag had de allure van een fraaie zomerdag.

‘Oma, mag ik op soot?’

Vertederd keek Jasmijn naar haar jongste kleinzoon, die twee maanden later werd geboren dan Elias en Linde, de tweeling van haar middelste zoon Jelle en zijn vrouw.

‘Ja lieverd, natuurlijk mag je bij oma op schoot.’ Ze tilde Jari op en sloeg haar armen om hem heen. Zijn kleine warme lijf voelde warm en troostrijk. Ze verwonderde zich over die gedachte omdat ze niet het idee had dat ze verdrietig was.

‘Wil je niet met Elias en Linde spelen?’ informeerde ze.

‘Linde is tout!’ verklaarde Jari.

Ze vroeg niet verder. De tweeling vormde een eenheid, al waren ze twee-eiig. Vaak lieten ze anderen niet toe, ook Jari niet. Volgens Jelle had dat te maken met de sterke band tussen tweelingen. Misschien had hij gelijk, maar ze had ook ergens gelezen dat het gewoon aan hun leeftijd lag. Hoe dan ook, ze kon er niet goed tegen.

Stilletjes was Jari haar favoriet. Nooit zou ze het hardop zeggen, maar voor Jari had ze een zwak. Ze hield van haar vijf kleinkinderen op wie ze heel vaak paste, maar Jari trok het meeste naar haar toe. Als baby had hij veel gehuild. Op het moment dat zij hem in de armen nam, bedaarde hij vaak snel.

Ze vertelde hem verhaaltjes toen hij nog maar pasgeboren was. Zijn grote, heldere ogen waren doorlopend op haar gezicht gericht. Hij leek haar woorden in te drinken.

Stilletjes zat hij nu bij haar op schoot. Ze kon het niet zien, maar ze wist dat hij alles wat er rondom hem gebeurde in zich opnam. Hij legde zijn hoofdje tegen haar borst. Ze streek hem over zijn zachte haartjes. Ze voelde zoveel liefde voor dit kleine jongetje.

‘Wie is dit?’

Jari schrok op van de harde stem die hun vredige samenzijn

verstoorde. Ze zag hoe hij omhoogkeek en even had Jasmijn het idee dat hij in snikken zou uitbarsten, maar zijn nieuwsgierigheid bleek het van zijn schrik te winnen. Met grote ogen keek hij naar de man die achter hen stond, maar nu een stoel pakte en tegenover hen ging zitten.

‘Is dat je jongste kleinkind, of heb je ze nog jonger?’ Zijn stem klonk bars en leek in tegenstelling met zijn vriendelijke gezicht.

‘Jari is de jongste,’ bevestigde ze. ‘Misschien wordt dat nog wel eens anders als Maurits en Ilse kinderen krijgen.’

‘Zo’n nakomertje als Maurits zorgt ervoor dat je nog lang jong blijft.’ De oudere man glimlachte. ‘Dat beweerde mijn moeder altijd als ze het over Frans en mij had. We verschilden twaalf jaar, en we leefden in verschillende werelden. Je weet zelf hoe groot onze kinderen al waren toen jullie Sytze werd geboren.’ Zijn vinger raakte vlinderlicht en liefdevol de wang van Jari aan. ‘Een rijk bezit, schoonzus.’

Ze knikte.

Zelf hield ze zich dat ook voor als ze aan het einde van een opspadag doodmoe naar huis fietste. Ze kende vrouwen van haar leeftijd die geen kinderen hadden gekregen en dus ook geen kleinkinderen. Soms lieten ze iets merken van hun verdriet en gemis. Het herinnerde haar eraan dat ze dankbaar mocht zijn dat zij wel oma was geworden. Waarom zou ze dan zeuren dat ze na zo’n dag moe was?

‘Iets heel anders!’ Jasmijn zag hoe Adriaans ogen zich in de hare haakten.

Hij had dezelfde kleur ogen als Frans en Sytze, maar die van hem stonden zachter. ‘Lia en ik, we missen je. Na het overlijden van Frans zagen we elkaar nog af en toe, maar tegenwoordig komen we elkaar alleen op een verjaardag of bij een andere festiviteit in de familie tegen. Ik had op meer gehoopt. Voor mijn idee hadden we een warme band.’

Ze zocht naar woorden. Het was waar wat hij zei. Lia en Adriaan

waren fijne mensen en ze waren naar haar toe altijd liefdevol en meelevend geweest. Ze had zich voorgenomen om hen regelmatig te blijven bezoeken. In het begin had ze dat ook een paar keer gedaan en op hun beurt kwamen zij bij haar ook nog weleens aan, maar na de komst van haar kleinkinderen had ze het erbij laten zitten.

Hoe kon ze aan Adriaan vertellen dat ze door de week bijna dagelijks op kleinkinderen paste en dat ze het weekend nodig had om een beetje bij te komen? Hij zou kunnen denken dat het haar te veel werd of dat ze het niet graag deed.

‘Je hebt gelijk,’ trok ze het boetekleed aan. ‘Ik zal proberen...’

‘Daar gaat het me niet om,’ viel Adriaan haar in de rede. ‘Ik wilde alleen maar weten of het nog wel goed tussen ons is. Je zult het tegenwoordig druk genoeg hebben met je kleinkinderen. Zo gaat dat. Misschien kunnen we na onze vakantie eens samen uit eten gaan.’

‘Lijkt me leuk,’ reageerde ze en blij dat hij haar een nieuw gespreksonderwerp had aangereikt, vervolgde ze: ‘Wat hebben jullie voor vakantieplannen?’

‘We willen naar Frankrijk en Italië. Voor de rest staat niets vast. We blijven een week of vier weg, dus we hebben alle tijd en met een camper vind je altijd wel ergens een plek als je wilt overnachten.’

‘Zo doen jullie dat al jaren,’ zei ze en ineens voelde ze een steek van jaloezie. Wat leek het haar geweldig om zomaar op weg te gaan en alle tijd te hebben om plekken aan te doen die mooi waren of verrasten. Frans had ook in dat opzicht niet op Adriaan geleken. Hij zat het liefste thuis. Op haar aandringen en voor de kinderen gingen ze wel op vakantie. Eerst in Nederland, later werden het Duitsland, België, Luxemburg. Uiteindelijk had ze hem zover gekregen dat ze naar Oostenrijk en Italië gingen. Juist daar voelde ze zich gelukkig. Ze hield van de bergen, van de sfeer en van de aardige mensen die ze ontmoetten. Frans had haar beperkt in de dingen die ze wilde doen en zien. Eenmaal op de plek van bestem-

ming aangekomen, kwam hij het liefst hun appartement niet meer uit. Hij lummelde rond op het balkon, ging soms mee tijdens een wandeling en mocht graag de winkeltjes in het dichtstbijzijnde dorp bezoeken. Soms ging hij overstag, wanneer ze pleitte voor een uitje dat de kinderen leuk vonden. Zo kwamen ze ook nog eens ergens anders.

Natuurlijk had ze er zelf met de kinderen op uit kunnen trekken, maar ze wist dat het humeur van Frans daar zwaar onder zou lijden en dat risico wilde ze niet nemen.

Ze had genoeg genomen met een vakantie die helemaal in het teken van Frans stond, enkel en alleen omdat het makkelijker was, omdat ze zo ruzie en een slecht humeur kon vermijden.

Ze zuchtte en schrok meteen omdat ze bang was dat Adriaan dat als een teken van verveling zou opvatten, maar het leek hem niet op te vallen. Hij praatte gewoon door. Ze keek naar hem en deed alsof ze luisterde, wiegde onderwijl zachtjes heen en weer. Jari's hoofd zakte naar rechts. Het leek erop dat hij sliep.

Hoe zou het zijn om alleen op vakantie te gaan en met niemand rekening te hoeven houden? Was het egoïstisch om die gedachten te hebben?

Ze had toch altijd met liefde klaargestaan voor haar kinderen? Waar kwamen dan nu die gedachten vandaan? Ze had het al veel eerder kunnen doen, meteen na het overlijden van Frans bijvoorbeeld. Waarom was die gedachte toen niet bij haar opgekomen?

‘Hij slaapt,’ hoorde ze Adriaan ineens zeggen. Het duurde even voordat het doordrong dat hij het over Jari had.

Ze streelde haar kleinzoon over zijn warme hoofdje. ‘Het lijkt me geweldig om zo op vakantie te gaan,’ zei ze nadenkend. ‘Maar ja, dat doe je niet in je eentje.’

Adriaan haalde zijn schouders op. ‘Het is maar hoe graag je iets wilt.’ Hij deed zijn best om zijn zware stem te dempen, zodat Jari niet wakker zou worden, en stond op.

‘Mama, we willen met de barbecue beginnen. Kom jij naar vo-

ren?’ Sytze had zijn plek naast de kok verlaten. ‘Geef mij Jari maar.’

Ze liep naar voren, hoorde een korte speech van Jelle aan. Hij stak de loftrompet over haar kwaliteiten als moeder en oma. ‘Ze staat altijd voor ons klaar,’ hoorde ze hem zeggen. ‘Onze kinderen zijn dol op haar. We kunnen ons geen betere moeder en oma wensen.’ Hij was in haar richting gelopen en had haar omhelsd. ‘Daarom willen we je graag een bijzonder cadeau geven. We bieden je een weekend aan, samen met ons, op een geweldig vakantiepark. Er is volop speelgelegenheid voor de kinderen en er is een fijn zwembad bij. We kunnen van elkaar genieten en je eens flink in de watten leggen. Dank je wel voor alles, lieve mama.’ Hij kreeg applaus voor zijn mooie woorden en omhelsde haar nog eens.

Daarna was het de beurt aan de kok die uitlegde wat er allemaal op de barbecue lag en van welke gerechten de gasten nog meer konden genieten. Zoals van haar werd verwacht, schepte zij als eerste op. Niet veel, want ze had weinig trek. Kleinkinderen dromden om haar heen. Ze zette haar bord neer en hielp hen met opscheppen. Ze kwamen bij haar aan tafel zitten. ‘Een rijk bezit,’ had Adriaan net nog gezegd en ze wist dat hij gelijk had, maar hij had ook nog iets anders gezegd dat was blijven hangen. Het zong rond in haar hoofd als een populair deuntje dat ze niet kon kwijtraken. ‘Het is maar hoe graag je iets wilt.’

Ze nam een hapje van de heerlijke aardappelsalade die ze net had opgeschept, sneed het sappige vlees van de kip en stak het daarna in haar mond. Alles was goed, alles was heerlijk en toch...

‘Het is maar hoe graag je iets wilt...’

Een camper en dan zomaar op weg gaan naar de plekken die je wilde zien.

Het kon niet.

Vanaf hun geboorte paste ze op de kleinkinderen, eerst alleen op die van Sytze, later was daar de tweeling van Jelle bijgekomen. Ze hield van haar kleinkinderen, ze deed het met liefde, ze was zo dankbaar dat ze kinderen had die naar haar omkeken.

Toch?

‘Het is maar hoe graag je iets wilt...’

Die woorden torenden boven haar dankbaarheid uit. Ze wilde ze negeren en genieten van al haar zegeningen, maar ze weigerden zich te laten negeren.

Het was een fijn feest. Ze genoot van alle mensen die de moeite hadden genomen om deze dag samen met haar te vieren. Dat bleef ze maar tegen zichzelf herhalen. De kleinkinderen zaten bij haar aan tafel, samen met Adriaan en Lia die zichtbaar plezier in de kleintjes hadden. Linde stal de show met haar engelachtige gezichtje, maar ook de anderen mochten van hun aandacht genieten. Jari was nog niet helemaal uitgeslapen. Hij jengelde en at weinig. Ze nam hem maar weer op schoot.

Op een gegeven moment stond ineens Sytze bij haar tafel. ‘Jari kan maar beter bij ons komen zitten, want zo wordt het niets.’ Hij meende het waarschijnlijk niet zo, maar het voelde wel alsof hij haar terechtwees.

‘Laat hem toch even. Ik heb helemaal geen last van hem,’ probeerde ze nog.

‘Nee, jij moet nu genieten en dat lukt je zo niet,’ besliste Sytze en hij greep Jari van haar schoot en nam hem mee naar de tafel waar hij met een paar vrienden zat. Jari krijste dat hij bij oma wilde blijven. Ze zag dat haar schoondochter hem streng toesprak en daarna opstond en met hem naar binnen liep.

Zijn gekrijs bleef in de lucht hangen, ook toen de geanimeerde gesprekken na de geschrokken stilte, weer vervolgd werden.

Jasmijn haalde diep adem en glimlachte geruststellend naar Adriaan en Lia. ‘Hij is moe,’ zei ze verontschuldigend en terwijl ze het zei, besepte ze hoe moe ze zelf was en dat ze hier niet langer wilde zijn. Dromen die zich het grootste deel van haar leven stil hadden gehouden braken nu in. Werd het niet eens tijd dat ze ging doen wat ze zelf heel graag wilde?

Een camper, dacht ze. Een kleine camper en daarmee op reis, weg van hier, weg van alles wat anderen haar oplegden. Ze bedoelden het goed, zei ze nog eens tegen zichzelf, zoals ze altijd deed als protesten in haar opwelden. Dit keer hielp het niet om haar gedachten aan vrijheid en reizen onder controle te krijgen.

Dit keer wilde ze dat ook niet.

Wordt het niet eens tijd dat ze gaat doen wat ze zelf heel graag wil?

Om haar zestigste verjaardag te vieren, organiseren Jasmijns kinderen een groot feest voor de hele familie. Daar raakt Jasmijn in gesprek met haar zwager, die vertelt dat zijn vrouw en hij een reis gaan maken met hun camper. Jasmijn voelt iets van afgunst, maar denkt dat zoiets niet voor haar is weggelegd. Tien jaar geleden is haar man overleden en nu worden haar dagen gevuld met oppassen op de kleinkinderen. In haar eentje een grote reis maken, kan dat wel? Stelt ze haar kinderen dan niet teleur?

Het idee blijft haar achtervolgen en het begint tot haar door te dringen dat ze altijd voor anderen heeft geleefd. In de dagen die volgen, maakt ze plannen voor een rondreis door Europa. Onderweg leert ze veel over het leven, en over zichzelf.

Greetje van den Berg is een van de meest succesvolle en geliefde auteurs van familieromans in Nederland. Haar stijl is sfeervol, warm en toegankelijk. *Op weg naar Walter* is haar zeventigste roman.

 Romanserie

ISBN 978 90 2056 114 2 NUR 340

9 789020 561142 >

www.romanserie.nl